

Magyar Patológusok Társasága

Romhányi György emlékérem alapító okirata

módosítása

A Magyar Patológusok Társasága Romhányi György professzor emlékére Emlékérmet alapított 1991-ben. 2014. április 4-i ülésén a Magyar Patológusok Társasága Vezetősége határozott arról, hogy az alábbiak szerint módosítja az alapító okiratot.

1. Az emlékérem elnevezése: „a Magyar „Pathologusok Társaságának Romhányi György emlékére.”
2. A Magyar Patológusok Társasága mindenkori vezetőségének javaslata és szótöbbséggel hozott határozata alapján, évente váltakozva a Baló József Emlékéremmel adományozható. Az emlékérmeket az MPT évi kongresszusán vagy találkozásán adják át. Az emlékérmeket és az átadást tanúsító oklevelet a mindenkori elnök és főtitkár nyújtja át, ismertetve a kitüntetett rövid tudományos életrajzát és érdemeit.
3. A kitüntetett az érem átadása után „Romhányi emlékelőadást” tart, amelynek témáját szabadon választja meg.
4. A kitüntetés olyan, fedhetetlen előéletű magyar patológusnak adományozható, aki a klinikai patológiát huzamos időn át modern szinten műveli kiemelkedő diagnosztikus és tudományos munkásságot fejt ki, és ezt megfelelő oktatási, interpretációs tevékenységgel is párosítja (orvosképzés és továbbképzés, publikáció).
5. Az emlékérem – a hazai adományozástól függetlenül – esetenként külföldi állampolgárnak is adható, így a Társaság tiszteletbeli tagjainak vagy a magyar morfológiai tudomány kimagasló pártfogóinak, akik Magyarország államrendjét, törvényeit tiszteletben tartják, és a fenti kritériumoknak megfelelnek.
6. Az emlékérem anyaga bronz. Egyik oldalán Romhányi György portré, körben születésének (1905) és halálának (1991) éve. Másik oldalán „Magyar Pathologusok Társasága” felirat, továbbá a kitüntetett neve és az adományozás évszáma.
7. Dr. Rományi György professzor (1905-1991) orvosi diplomáját a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem nyerte el 1929-ben, majd az egyetem (II. sz.) Kóborntani és Kísérleti Rákkutató Intézetében dolgozott 1946-ig. Az ott töltött 16 év alatt már határozottan kirajzolódott munkásságának szakmai karakterét és működését meghatározó, iskolateremtésben kicsúcsosodó vonásai és törekvései: a funkcionális patológiai szemlélet és gyakorlat, a szenvedéllyel és vonzó formában gyakorolt oktatási tevékenység és a submikroszkópos kutatás hazai gyökereinek megvetése, úttörő polarizációs mikroszkópos

kutatásai révén. Mindezt töretlenül folytatta kórházi főorvosként 1946- 1951 között Szombathelyen, majd a legmagasabb szinten teljesítette ki Pécsen tanszékvezető egyetemi tanárként a Kórbonctani Intézet élén, 1951-től 1976-ban történt nyugdíjazásáig, sőt azt követően még 15 éven át, haláláig.

Maga és iskolája tudományos munkáságának gerincét a polarizációs mikroszkópos ultrastrukturális vizsgálatok képezték, amelyek az ún. topooptikai, biológiai struktúrákra orientált festékkötődéseken alapuló, eljárások kidolgozásához vezettek, és merőben új, jórészt időtálló eredményeket produkáltak különböző témakörben: nucleinsavak finomszerkezeti, normális és kóros kötőszöveti struktúrák szerkezeti sajátossága (rugalmas rostok, amyloid). stb.) biológiai membránok finomszerkezeti kutatása, stb.

Ezen kutatások mindig a klinikai patológia szemszögéből szemlélet és kezdeményezte, oda vetítve vissza az eredményeket is. Legendás híri és emlékü előadó és oktató volt, aki előadásain keresztül meghatározó hatást gyakorolt nem csak patológus, hanem később klinikai szakmát választó tanítványai szemléletére és gyakorlatára is.

Személyiségének, szemléletének, működésének ezen meghatározó motívumai félreérthetetlenül tükröződnek élete vége felé tett, pályájára visszatekintő összegző megnyilatkozásaiban, amelyek világosan indokolják az emlékérem odaítélésének kritériuma:

A patológia műveléséről ezt vallotta:

„Mindig szigorúan támaszkodtunk a boncterem mindennapi makroszkópos anatómiai tanítására, és őrizzük a kórbonctan átfogó morphologiai egységét, a makroszkopiától a mikroszkopián át a submikroszkópos dimenziók világáig, a funkcionális relációk és a pathogenesis fényében szemlélve.”

A személyiséget és a pályát megalapozó budapesti évekről szólva:

„ A 16 évi proszektori tevékenység a jó klinikusok szolgálatában nagyon jó iskola volt számomra. Azt hiszem, a lényegét illetően: végig maradtam proszektor.”

„ Az oktatás tevékenységem fő motívuma lett, és azt hiszem, érdemes volt egyébirányú tevékenységeim mellett ennek oldalára állni.”

Budapest, 2014. szeptember 26.

Dr. Matolcsy András
egyetemi tanár

A Magyar Patológusok Társaságának elnöke

Dr. Méhes Gábor
egyetemi docens

a Magyar Patológusok Társaságának
előre választott elnöke
előterjesztő

